

Slovo k povzbuzení na neděli 1. listopadu 2026, na slavnost **Všech svatých**
Biblická čtení: Zj 7,2-4.9-14; Ž 24; 1Jan 3,1-3; Mt 5,1-12a

Milé sestry, milí bratři,

jak se každoročně připomíná, dnešní slavnost je **oslavou všech svatých všech dob**, kteří již došli plnosti spásy a jsou **v nebi**. Začala se slavit již někdy **ve 4. století**, krátce po skončení pronásledování křesťanů v římském impériu. Nejprve na křesťanském Východě jako svátek všech **mučedníků**, od 7. století podobně i na křesťanském Západě. Od 8. století na Západě se pak začala vnímat jako oslava **nejen** svatých **mučedníků**, ale jako svátek úplně **všech svatých**, tedy jako oslava noho «velikého zástupu, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků», zástupu stojícího před trůnem Beránkovým a vzdávajícího mu díky za záchranu. Jsou v něm všichni, kteří ve svém životě **následovali Beránka**, poznali ho a zamilovali si ho, **nechali** se jím **spasit** a **vybělit** svůj šat jeho boholidskou krví. Jak viděl vizionář Jan.

Do tohoto zástupu, **věříme**, ovšem patří **i ti**, kteří Krista-Beránka za svého pozemského života **nemohli** z různých důvodů **poznat**. Ať už proto, že žili v době před Kristem, anebo i po něm nedošli víry v něj. Ale přesto ho milovali, aniž ho znali. V nebi jsou, protože si **zamilovali Boha**, jak uměli, **tím**, že si zamilovali **dobro**, které je vždycky nějak **Boží**.

Do nebeského zástupu všech svatých konečně patří i ti, kterým se pozemský život sice nějak **zamotal**, neprožili ho zcela dobře, nemilovali vždy a všechny. Ale **litovali** toho, přijali Boží **odpuštění**. A láskou třeba i **stihli přikrýt** množství svých jiných hříchů. Zemřeli **smíření** s Bohem i lidmi. **Doufáme**, že **i ti** došli plnosti spásy, blaženého patření na Boha.

Dnešní svátek je tak oslavou **všech spasených všech dob**. Nejen církvi slavnostně kanonizovaných, ale i všech ostatních, mnohých, křesťanů i nekřesťanů, o jejichž svatosti **ví jen Bůh**. A třeba ještě jejich **nejbližší** okolí. Slavíme všechny, kteří byli předobrym Bohem uznáni – ať již „hned“ po smrti anebo „po“ dočištění v očištění – **hodni nebe**. Bůh je svou **milostí** různými cestami do nebe dovedl, **oni** tuto milost nějak **přijali**, nevzpírali se jí, nechali se jí **vést**. Nechali se nadchnout **dobrem**. Ať už **po celý život**, po jeho **část**, anebo aspoň v rozhodující chvíli **odchodu** z něj.

Dnešní slavnost nás se všemi těmito svatými – s „**církví nebeskou**“ – duchovně a liturgicky **spojuje**. A dává nám je za **příklad**.

Pohledem k nim **do nebe** nás chce i **povzbudit**. Ne nepodobně jako apokalyptik Jan chtěl povzbudit čtenáře svého Zjevení: **Ve víře**, že **věčnost je**. Že je plností radosti, že **smrt** nemá být počátkem nicoty, nýbrž **přechodem do světa Božího**. Že nebe není jen projekcí a zbožným přáním, můžeme-li **zhlédnout** ty, kteří do věčnosti již došli. A že nebe je **otevřené**. Zároveň nám tento pohled do nebe připomíná, že **svatost** je něčím **skutečným** a **možným**, něčím, o čem bychom s Boží pomocí, i navzdory svým slabostem a pádům, měli aspoň nějak **usilovat**. Nejlépe **v celém svém životě**, nebo aspoň **v té jeho části**, kde to nyní s Boží pomocí aspoň nějak **dokážeme**.

Ano, **svatost** je především vlastností **Boha**. Jakožto absolutního **Dobra** a jakožto toho **Jiného**, od světa odděleného. Což je etymologií jak hebrejského *kádóš*, tak latinského *sacer*; obě slova označují svatost Boha. Skutečně **svatý** je totiž jen **Bůh**. A **Ježíš**, vtělený Boží Syn, jak nám o něm vypráví **evangelium**. A Svatý **Duch**.

Lidská svatost tak může být vždy jen nějakým nepatrným **podílem**, účastí na této svatosti, následováním **Ježíše z evangelia**, necháním se vést Duchem Svatým. Je jednou z tajemných **přítomností** svatého Boha ve světě a v čase. I proto jsme **ke svatosti povoláni všichni**...

Lidská svatost spočívá především v reálné **dobrotě člověka**. Ta začíná v srdci a ústí, propisuje se do slov a činů. Spočívá i ve snaze způsobené zlo napravit, **zadostiučinit** láskou. Je svatostí světců i kajících.

Lidská svatost je tak také nějak **jiná**, oddělená od světa, ne úplně nepodobně té Boží. Sice je v tomto světě, má svět ráda, nevyvyšuje se nad něj, ale přeci jen v něm leckdy vypadá jako úplně **bláznovství**. Nějak tak, jak toto Boží bláznovství zachytila Ježíšova **blahoslavenství**.

Verba docent, exempla trahunt („slova učí, ale příklady táhnou“) je staré známé latinské úsloví. Lepší než o svatosti teoretizovat je se podívat do onoho janovského «zástupu, který by nikdo nespočítal». A možná nemusíme jen do nebe, ale také i **kolem sebe**...

Pro mne, mohu-li se odvážit to říci, jsou asi největšími příklady svatosti takoví lidé, kteří jsou **skutečně hodní**. Ne na oko, ne falešně, ne karikurně, nebo je pro své sebeuspokojení či jen pro svou spásu. Anebo pro lepší pocit. Jsou to lidé, kteří jsou **hodní** opravdu, tedy **pro ostatní**. A když jsou k tomu navíc upřímně **zbožní**, tím lépe.

Jsou to lidé, kteří se snaží **pomoci** tam, kde je toho **potřeba**. Obětavě a nezištně, reálně a proaktivně. I těm, kteří si pomoc ani nezaslouží. Kterí tak činí i bez potlesku, bez nároku na odměnu či kariérní postup. Nejlépe téměř neviditelně, nenápadně, **pokorně**, bez vlastního podpisu. Ideálně jen tak, **spontánně**. Leckdy i za cenu vlastních **ztrát** a obětí, za cenu vlastního vyčerpání, **na úkor sebe**.

Hodní lidé jsou všichni ti, kteří se upřímně jakkoli **nasazují** k prospěchu ostatních lidí, živých tvorů a světa, kteří nežijí jen pro sebe a na sebe, nýbrž **pro-existují**. Ti všichni jsou nějak **svatí**. A to jak ve viditelné **církvi**, tak i **mimo** její hranice. Dohromady ale tvoří tu důležitější církev, **církev neviditelnou**, budoucí církev **nebeskou**, onu obec Boží, **civitas Dei**. To neznamena, že tito svatí jsou bez chyb a dokonalí, to ani nejde. Ale skutečná **dobrota** u nich prostě **převažuje** nad zlobou, dobré emoci nad zlými, svaté snahy nad hříšnými. Jejich leckteré hříchy nejsou pak povětšinou ani ze zloby, ale spíše ze slabosti, křehkosti, nevědomosti, nebo dokonce z lásky. A pokud něco **zlého vědomě** učiní, jsou schopni to **nahlédnout**, napravit, snažit se zadostiučinit. Chtějí mít rádi i své ne-přítele, a tak jsou nějak svatí, božští.

Hodnost, **dobrota lidí** má tak určitě mnoho podob, mnoho forem, intenzit a zaměření, mnoho barev, mnohem víc, než mají ty různobarevné gladioly ve váze před křížem. S dětmi jsme si na náboženství promítali oltářní obraz (z Landauer Altar) **Albrechta Dürera**. Protože na něm snad zachytil všechny kategorie světců v nebi, od andělů kolem Trojice, přes starozákonní postavy, křesťanské panny mučednice, vyznavače, učitele církve až po prosté kající. Stojí za to si obraz třeba vygooglit a porozjímat, jak opravdu **všichni** jsou zváni **ke svatosti**, k tomu být **hodnými, dobrými a užitečnými**, ne pro sebe, ale **pro lidi** kolem nás, pro svět.

Milé sestry, milí bratři, **pokud** nás naše **křesťanství nevede** k tomu, abychom byli **hodní**, pokud nás náš vztah s Kristem **neproměňuje** k větší **dobrotě**, ke snaze o ni, anebo abychom aspoň **zadostiučinili** dobrem za zlo, které jsme kdy spáchali, je něco velmi **v nepořádku s námi**. Protože **Bůh je**, a je **svatý**, stejně tak **Ježíš** a Svatý **Duch**. A po lidsku i všichni ti, kteří jsou **v nebi**. A ti, kteří do něj **putují**, ať už něm vědí nebo ne...